

voor Coromandel kleine gouden Japanse kobangs tegen rsd $6\frac{1}{8}$, of f 14,14,- ieder worden aangenomen, of 6 stuiver minder dan in het voorafgaande jaar. De nu verzonden bestelling is zo zuinig mogelijk opgesteld en kan geen vermindering velen. Daarom wordt gehele uitvoering, vooral van de zending van geld, verzocht. De motieven daarvoor zijn in het voorafgaande behandeld en de uitzonderlijke maatregelen die nodig waren om Bengalen en Ceylon van contanten te voorzien. Er is berekend dat er ruim 76 ton nodig zal zijn. Men verzoekt de 1767 gevraagde 70 ton zonder korting als volgt samen te stellen)

f 3.200.000	aan bhaarzilver voor Bengale
f 1.300.000	„ „ goud, als
	f 800.000 voor Chormandel en
	f 500.000 „ Ceilon
f 1.200.000	aan nieuwe gecartelde ducats, als
	f 800.000 aan heele en
	f 400.000 „ halve ducats
f 800.000	aan nieuwe ronde Spaanse reaaln
f 200.000	aan dito Nederlands payment als
	$\frac{1}{3}$ aan scheepjes schellingen van de munt Zelandia
	$\frac{2}{3}$ aan dubbelde stuyvers van de munt Hollandia ende Westfrisia
f 300.000	aan koopere duyten
f 7.000.000	

Fol. 246r.

(Uit het voorafgaande en bij het doornemen van deze bestelling zal het Heren XVII duidelijk zijn dat de gevraagde gelden nodig zijn. Men heeft grote moeite om rond te komen en op de eis voor het lopende jaar ontbreekt nog de aanzienlijke som van f 1.692.544, samengesteld uit f 228.357 aan baarzilver, f 856.474 aan baargoud, f 420.000 aan mexicanen, f 71.515 aan payment, f 116.198 aan duiten. [fol. 247] Per 1 september 1765 was er in de grote geldkamer niet meer dan f 122.385 en in de dagelijkse, of grote kas maar f 141.540 in diverse specie gerekend naar Indische waardering. Daarom wordt dringend gevraagd om volledige uitvoering van de huidige bestelling van 70 ton en dat daar niet op wordt gekort wat op assignatie in Ceylon, Bengalen en Malabar mag worden aangenomen. Daarmee zullen zorgen om de belangen van de Compagnie voorkomen worden en, als Heren XVII wel kortingen toepassen, dan zal dat zeer nadelig zijn, daar er in Azië geen middelen zijn om het gebrek aan geld op te vangen. Op 22 januari 1765 is besloten op de bestelling van het bestuur [fol. 248] zodanige soorten en hoeveelheden textiel als te Batavia in voorraad waren en daar niet afgezet konden worden, naar Semarang te zenden, hoewel er op 24 juni 1757 was besloten op Java's Oostkust die goederen geheel niet meer te verkopen. Er is een groot gebrek aan volk en er zijn volgens het besluit van 9 augustus 1765 te weinig zeevarenden om alle werkzaamheden aan de schepen op de rede te verrichten. Daarom was men genoodzaakt om 100 Chinezen voor rsd 10,- per maand in dienst te nemen om de schepen te lossen en te laden. Voor minder waren ze niet te krijgen. Om ze van dienstneming in het vervolg niet af te schrikken, is de scheeps opper- en onderofficieren op straffe van deportatie aangezegd [fol. 249] de Chinezen niet te mishandelen en zich bescheiden tegenover hen op te stellen. Wegens gebrek aan matrozen is op 27 september 1765 op voorstel van Nicolaas Houtingh besloten om de zeilschuit die dagelijks tussen Batavia en Onrust vaart, niet met Europeanen, maar, vanaf de kwartiermeester, te bemannen met slaven tegen f 10,10,- per maand. Dit spaart zeevarenden op de vaartuigen op de rede uit en bovendien zijn die zeevarenden ook nog heel snel ziek. Bovendien is geprobeerd om de militairen die hun termijn hadden uitgediend, met een verhoging van gage te bewegen hun dienst voort te zetten en niet te repatriëren. Dat is met zeven onderofficieren en 36 soldaten gelukt, terwijl er 2 sergeants, 6 korporaals en 66 gewone soldaten naar Nederland zijn vertrokken. Betreffende de particuliere vaart [fol. 250] en handel is op 11 januari 1765 op voorstel van de Gouverneur-Generaal besloten om het besluit van 7 augustus 1764 niet uit te voeren, omdat er geen vaartui-